

På vej mod nationalparken møder man ofte lastbiler, der kører afsted med enorme, fældede redwoodtræer.

Første stop: Lady Bird Johnson Trail. Stien starter med en gangbro, og her lukker trætoppene – og tågen – på charmerende vis kun få solstråler igennem.

Det har lige regnet. Duften af vådt gran og bark sætter sig i næseborene, og der er dråber på bladene. Men vandet når ikke os i en grad, der har betydning, mens vi bevæger os på stien blandt de høje stammer. Dertil er træernes kroner ganske enkelt for store.

Redwood National Park i Californien er noget ganske særligt. Det ved jeg, så snart jeg krydser broen fra parkeringspladsen og når ind i skoven på Lady Bird Johnson Grove, et af de mange stisystemer i parken. Bregnerne giver associationer til en scene fra Jurassic Park. Den eneste lyd er lyden af mine egne skridt, når jeg træder på nedfalden bark eller kommer til at sparke til en grankogle. Her kan jeg høre mit åndedrag.

LYDTÆT RUM

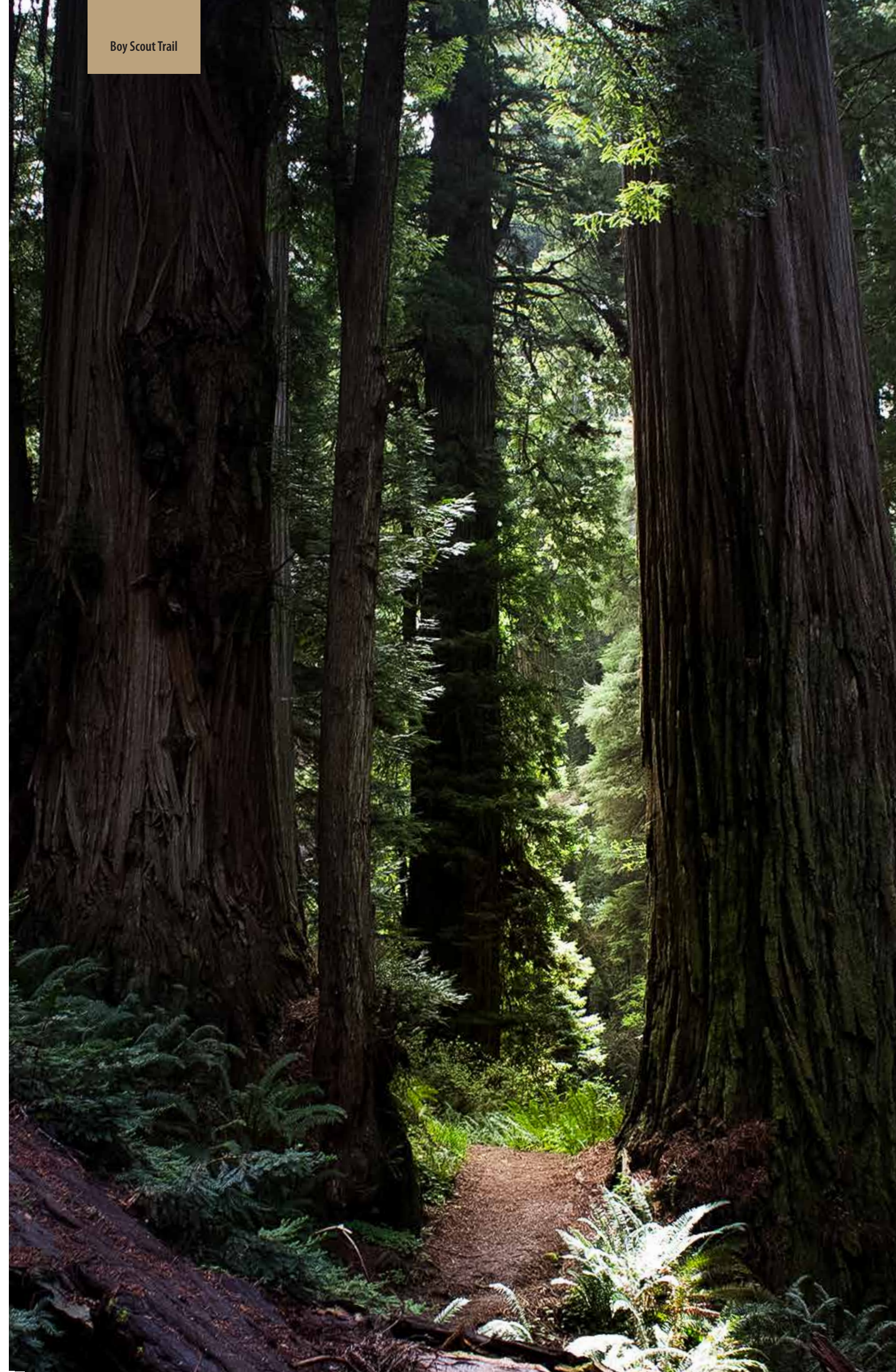
Redwood National and State Parks, som er stedets officielle betegnelse, er godt 96 kilometer lang og dækker et område på omkring 445 kvadratkilometer. Det er en samling af flere stats- og nationalparker, der alle ligger langs kysten i det nordlige Californien og strækker sig op mod grænsen til staten Oregon. Det er nogle seje skabninger, der har hjemsted her: Redwood-træerne er verdens højeste træsort og bliver typisk mellem 500 og 800 år, men nogle af de ældste redwood-træer estimeres at være op til 2.200 år gamle.

Vores første møde med kæmperne er på denne sti, der er opkaldt efter USA's tidligere førstedame, Claudia Johnson – med kælenavnet Lady Bird. Vi smiler til de få andre turister, der går rundt her på stien i et tempo, der ville klæde de travle bymennesker, vi er vant til at omgås. Barkens knirken og bladenes stille eftergivenhed over for den dovne vind indbyder ikke til snak. Det er svært at lade være med at kigge op mod tågen, der har indfundet sig blandt trækronerne. Jeg har lyst til at tage billeder af det hele, at indfange den ro, der har præget dette sted igennem tusinder af år. Men jeg må minde mig selv om at lade være og i stedet hengive mig til det naturlige, lydætte rum med plads til frie tanker.

Området her siges at adskille sig fra nogle af de andre stier, vi senere besøger. Stien snor sig mellem træer, der gror omkring 365 meter over havets overflade. Det er også derfor, lærer jeg senere, at Lady Bird Johnson Grove ofte indhyles i den tåge, som vi allerede er blevet bekendte med. Træerne står mere spredt her, der kommer mere lys ned på skovbunden. Det føles, som om vi er tæt på himlen.

ET STED DERUDE...

Vi går hele ruten rundt – stien er blot 2,25 kilometer lang – og går ned mod vores bil. Vejen til og fra parkeringspladsen snor sig mellem træerne i sving, der forsvinder ind i tågen. Verdens højeste kendte træ gemmer sig et sted herude. Det kaldes Hyperion og har en svimlende højde på 115,85 meter. Til sammenligning er Rundetårn 35 meter højt.

Uden for sæsonen har man ofte stisystemerne helt for sig selv.

Vi har ikke sat os for at lede efter Hyperion, for vi har læst, at man ikke kan skelne mellem dét og andre træer, når man ser det nedefra. Der findes heller ikke skilte, der peger i dets retning, for nationalparken ønsker ikke unødvendigt mylder omkring det.

På vej mod næste stop på vores rute parkerer vi for en kort bemærkning bilen i vejsiden og stiger ud for at tage billeder af floden Smith River, der omkranses tæt af grantræer på hver side. Dén slags stop ender vi med at gøre mange af, når vi kører fra sted til sted i det betagende smukke område.

ONE TOUCH OF NATURE...

Efter en halvanden times kørsel når vi det næste stisystem på vores rute: Stout Grove Trail, eller Stout Memorial Grove, opkaldt efter tømmerbaronen Frank D. Stout. I 1929 donerede hans hustru, Clara Stout, knap 18 hektar til Save the Redwoods League, en nonprofitorganisation, der – dengang såvel som nu – har som mission at beskytte redwood-træerne.

Træerne i dette område nyder godt af den nærliggende Smith River, der i perioder går over sine bredder og dermed bidrager til at berige kæmpegranerne med næring fra jorden. Træerne står lidt længere fra hinanden, end de gjorde på Lady Bird Johnson Grove; de åbner sig mere op og lukker mere lys ned til skovbunden, hvor vi sommetider må forcere enorme, væltede træer. Undervejs er der opstillet bænke, hvor man kan tage et hvil og suge roen til sig. På én af bænken er Shakespeare citeret: "One Touch of Nature Makes The Whole World Kin".

Vi kører igen afsted for at finde et passende sted at være for natten. På Jedediah Smith Campground, som også ligger i nationalparken, har man mulighed for at parkere sin bil og sove under de beskyttende trækrone. Hver plads har tilknyttet en boks, hvor man kan opbevare sin mad, så de lokale bjørne ikke lokkes til af fristelserne. Her er man tæt på naturen.

DE HEMMELIGE LIV

Da det igen bliver morgen, kører vi få minutter væk fra campingpladsen for at spise morgenmad. Vi drikker kaffe og samler kræfter til dagens vandretur, der kommer til at foregå på Boy Scout Trail en lille halv times kørsel herfra. Det sidste stykke af vejen derhen er smuk, men enorm ujævn, så beregn ekstra køretid.

Et godt råd er at medbringe rigeligt af vand og snacks. Hele ruten er 8,5 kilometer lang. Terrænet her er mere ujævnt end på de to foregående stier, og naturen er også anderledes. Ruten kan måske bedst beskrives som en rå demonstration af det, som redwood-træerne kan og er. Med undtagelse af et udmærket stisystem, er der ikke meget, som mennesket har haft sine hænder på her.

Træerne og plantevæksten er gammel og uberørt, og det i sig selv indbyder til eventyr. Vi hopper over og under væltede træer, kravler langt op på de største af slagsen og

1

2

3

Husk at kigge op; trækrone danner de smukkeste mønstre mod sollyset.

1. Det er svært helt at kapere størrelsen på trækroneperne.
2. Undervejs kan man blive nødt til at forcere nogle af de enorme, væltede træer.
3. "Keep bears out – store all food inside locker", står der på bokse placeret ved hvert campingsted.
4. Videre mod den næste vandrerute.
5. Vejret kan være barskt ude ved vandet. Træerne følger kysttruten hele vejen op til Oregon, og omgivelserne giver selv regnvåde dage en vis charme.
6. Vi kører videre igen.
7. Man skal huske at fylde rygsækken op med vand og snacks, når man planlægger at gå Boy Scout Trail-rutens 8,5 kilometer. Ikke at turen i sig selv er voldsomt krævede, men man kan godt bruge mange timer i skoven.
8. Smith River.

4

5

Nogle af træerne er udhulede på grund af brand. Det er fascinerende at stå inde i et træ og kigge op.

6

7

8